

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Putem fi creștini fără Biserică?

În societatea de astăzi auzim tot mai des făcându-se afirmația că putem fi oameni credincioși, buni, bineplăcuți înaintea lui Dumnezeu, fără ca aceasta să însemne neapărat, că avem nevoie de Biserică, de participarea la viața ei, la slujbele ei, la călăuzirea ei. Biserica pare a-i stânjeni pe anumiți oameni, chiar a-i irita, pentru că ea nu s-ar înscrie în tot ceea ce înseamnă preocupările imediate ale omului de astăzi. O asemenea afirmație, dincolo de inexactitatea ei, este o mărturie a unei privatizări a credinței, pe care omul modern dorește să o păstrează doar în intimitatea sufletului său, fără nici o referință la ceilalți.

Mai mult decât atât, o asemenea afirmație trădează o îngustare a înțelesului Bisericii, care este văzută mai mult ca o instituție omenească, legată doar de oameni și de slăbiciunile lor, fiind produsul acestora. Biserica nu mai este văzută ca un așezământ sau vehicul al mântuirii oamenilor, care nu este din lumea aceasta, dar, este pentru lumea aceasta și pentru mântuirea ei, din robia păcatului, a diavolului și a morții, deschizând pentru oameni poarta vieții celei veșnice.

Creștinii ortodocși, dar nu numai ei, trebuie să-și reamintească faptul, că Biserica lui Iisus Hristos este întemeiată de El, nu de oameni și nu este exclusiv proprietatea oamenilor, ci ea este „casa lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu” (cf. I Corinteni), cortul lui Dumnezeu în sânul umanității. Biserica Ortodoxă a păstrat de-a lungul timpului prospețimea tezaurului de credință apostolică, de viață creștină autentică și de mărturisire a lui Iisus Hristos înaintea oamenilor, după modelul apostolic. Ea este chemată să reînnoiască mereu modelul de credință și mărturisire apostolică, în fiecare timp și loc, trăind în mod direct și personal

fiecare mădular sau membru al Bisericii legătura cu Iisus Hristos prin puterea Duhului Sfânt, prezent în Biserică încă din ziua Cincizecimii sau a Rusaliilor. Acest Duh Sfânt, Care este, totodată, Duhul lui Hristos, este prezent și lucrător prin Sfintele Taine ale Bisericii, prin care îi face pe oameni după chipul lui Hristos. Tainele împărtășesc oamenilor viața lui Hristos, și astfel, El este prezent cu noi și în noi „în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 19-20).

Credința Bisericii Ortodoxe nu este numai afirmată teoretic, ci și trăită, experimentată în cultul Bisericii. De pildă, credința în Sfânta Treime nu înseamnă doar o afirmație de credință teoretică, ci mărturisind această credință, Biserica o și trăiește în mod concret, simțind iubirea Fiului față de Tatăl și iubirea Tatălui față de Fiul. Prin aceasta, membrii Bisericii nu rămân indiferenți unii față de alții, ci sunt purtători ai iubirii Sfintei Treimi, unii pentru alții.

Biserica transmite deci lumii în fiecare epocă istorică viața cea dumnezeiască a Dumnezeului Celui viu în Sfânta Treime, făcându-se această viață dumnezeiască accesibilă fiecărui om, prin Iisus Hristos, Întemeietorul și Capul Bisericii. În felul acesta, Biserica ajută în mod esențial oamenilor să se desăvârșească, să se îmbunătățească în viața lor, prin mijloacele sfinte pe care Biserica le pune la îndemâna lor. Astfel, scopul Bisericii nu este unul de circumstanță, provizoriu, ci unul care vizează veșnicia omului adică mântuirea lui, în comuniunea veșnică a Treimii. Când oamenii se împărtășesc de darurile Bisericii ei devin mai buni, mai umani, mai calzi și iubitori unii față de alții, risipind norii „urii și ai altor păcate”.

O societate omenească pătrunsă de viața și darurile Bisericii face bucurie lui Dumnezeu, dar, în același timp, oferă multă mângâiere și speranță lumii de astăzi.

Da, oamenii de astăzi nu pot fi creștini buni, care să se afle pe calea mântuirii, dacă ei nu sunt în Biserică,

Continuare în pagina 5

Pr. Ioan TULCAN

Din sumar

◆ Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

pagina 3

◆ Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, iubire și devotament

pagina 4, prof. Amalia Stana

◆ Știri

pagina 6

Domnul Hristos, vindecătorul orbirii și muțeniei spirituale

Duminica a VII-a după Rusalii – Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

„În vremea aceea, pe când trecea Iisus, doi orbi se țineau după El, strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David! Iar după ce a intrat în casă, au venit la El orbi și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și, plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și, fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau, zicând: Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.” (Matei 9, 27-35)

Drept măritori creștini și creștine,

Însoțindu-ne astăzi iar în rugăciunea comună, în duminica a VII-a de după Rusalii, ne sunt îmbiate ca hrană duhovnicească atât frumoasele imne liturgice cât și cuvintele inspirate ale Scripturii sfinte.

Darul Cincizecimii, adică al lucrării Duhului Sfânt în lume, ne aduce această mare bucurie a comuniunii cu Hristos Domnul. Cel care, precum odinioară, colindând cetățile și satele iudeii, deodată cu tămăduirea bolilor oamenilor Îi și învăța despre Evanghelia Împărăției Sale, așa și acum, prin aceleași cuvinte ne face conștienți de prezenta Lui tainică dar reală, prin care suntem și noi vindecați de orbirea și muțenia duhovnicească în care ne duc păcatele și patimile ce cuibăresc în noi.

Pasajul mateian readuce în fața noastră două minuni săvârșite de Domnul Iisus: vindecarea a doi orbi și a unui mut ce avea demon. Ipostazele nefirești înfățișate de cei trei sărmani neputincioși ce au fost vindecați de către Fiul lui Dumnezeu întrupat sunt rememorate liturgic acum din mai multe rațiuni duhovnicești. Una dintre acestea privește starea noastră duhovnicească, care datorită împătimirilor ce ne guvernează adeseori viața ne plasează în același registru de slăbiciune nu doar fizică, ci și spirituală, încât ne aflăm orbi și muți la nivel sufletesc.

S-ar putea întreba cineva, cum poți să fi orb sufletește? Dar mut?

Starea de orbire și muțenie duhovnicească se vedește în oameni atunci când aceștia nu mai au ca îndreptar de viață dumnezeieștile cuvinte ale Scripturii. Astfel, ei nu mai văd lucrurile ce-i înconjoară decât la nivelul for-

mei lor exterioare. Nu mai văd rațiunea lor interioară, ascunsă. Într-o astfel de stare ei (re)acționează la stimulii externi doar după rațiunea umană neînduhovnicită. Din această cauză în societatea noastră guvernează individualismul și secularismul. Astfel, deși poate că vedem clar cu ochii trupului, la nivel spiritual rămânem orbi.

De cealaltă parte, muțenia duhovnicească se arată în felul în care oamenii comunică între ei. Ca rezultat al orbirii, adică al lipsei criteriului valoric, în Persoana divino-umană a lui Iisus Hristos, oamenii nu-și mai transmit unii altora decât cuvinte pentru urechi și eventual minte, dar nu și pentru inimă. Comunicarea lor vizează mai mult aspectele exterioare ale vieții: ce mănânci, ce bei, cu ce te îmbraci, și mult prea puțin, chiar deloc, aspectele interioare, ce țin de suflet, de inimă. Chiar și soții în familie, uită să-și mai spună regulat *te iubesc*. Uită să-și încurajeze copiii. Copiii plecați uită să-și sune părinții aflați singuri. În sfârșit, comunicarea în societate este deficitară la toate nivelurile.

Pentru a ne vindeca de această orbire și muțenie, Hristos Domnul ne mijlocește, în și prin Biserica Sa, minunata Sa vindecare. Precum i-a tămăduit atunci pe aceia, așa ne va vindeca și pe noi.

Pentru aceasta e nevoie ca și noi să-L căutăm, să mergem după El și să-L rugăm.

Cum vom face aceasta? Slova apostolică audiată ne spune că, mai întâi e nevoie de **citirea** și **cunoașterea** Scripturii, căci „toate câte s-au scris mai înainte s-au scris spre învățătura noastră, ca, prin răbdarea și

mângâierea care vin din Scripturi, să avem nădejde.” (Scrisoarea către Romani 15, 4). De aici putem înțelege că cele scrise de oamenii inspirați „cu putere de Sus” s-au așezat pe hârtie ca să fie păstrate și învățate de oameni, din toate timpurile și locurile. Aici găsim învățătura cea sănătoasă, care ne educă înspre dobândirea bunătății și fericirii netrecătoare.

Împreună cu această lectură este nevoie de așezare în comuniune, în așa fel încât „noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea

noastră, ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapei lui său, la ce este bine, spre zidire” (Romani 15, 1-2). La această stare ne ridică rugăciunea liturgic-comunitară.

Astfel, prin Mântuitorul Hristos, Cel prezent pururea împreună cu noi în Scriptură și Liturghie, ne vom afla într-o vedere bună și glăsuirea adevărată care mărturisește fără ezitare credința dreaptă ce conduce la o viețuire dreaptă. Amin!

Pr. Filip ALBU

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 284 la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, care era creștină. Părinții săi i-au dat numele de Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”. Încredințat spre educație lui Eufrosin, medic de renume, el ajunge după doar puțină vreme la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale, astfel încât împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat, ca medic particular.

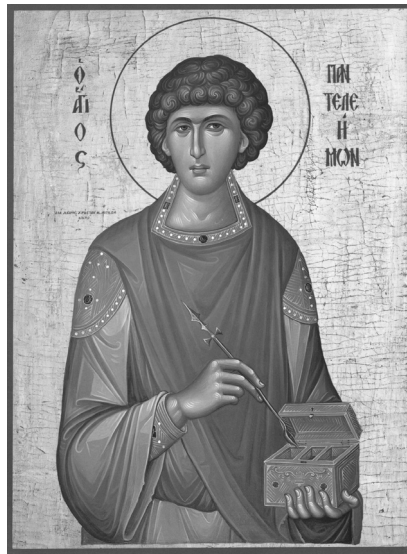
Sinaxarul ne spune că, în vremea aceea, trăia în Nicomidia un preot bătrân, Ermolae, care, de frica păgânilor, se ascundea cu puțini creștini într-o casă. Trecând zilnic prin fața acestei case, Pantoleon a fost invitat înăuntru de către Ermolae, care l-a întrebat: „Copilul meu, care este domeniul pe care îl studiezi?”. Tânărul i-a răspuns:

„Medicina, onorabile bătrân, așa cum este predată de Asklepios, Hippocrates, Galen și alți învățați ai acestei științe. Aceasta este profesia pe care tatăl meu, Eustorgios, a preferat-o pentru mine în defavoarea tuturor celorlalte. Mai mult, profesorul meu Eufrosin m-a încurajat să urmez aceste studii, crezând că voi excela ca și un doctor care va trata orice fel de boală”.

Atunci, Ermolae i-a spus că adevăratul Doctor este unul singur – Mântuitorul Iisus Hristos:

„Dacă tu vei crede în El cu toată inima ta, El va vindeca orice boală fără aplicarea nici unei plante medicinale. Prin harul Lui, El curăță leproșii, mântuiește pe cei posedați de demoni, oprește hemoragiile și vindecă și alte boli implacabile și incurabile. Într-adevăr, ar fi mai ușor să numeri nisipul din mări și stelele de pe cer decât să măsoți minunile lui Hristos”.

Pantoleon pleacă, dar ține toate aceste lucruri în inima sa. Găsind într-o zi pe drum un copil omorât de o năpărcă, Sfântul îl învie, rugându-se Domnului. Pri-

mind, apoi, Botezul, continuă să facă minuni, vindecând un orb și alți oameni bolnavi, fără a le cere bani.

Din cauză că era căutat de mulți bolnavi, și fiindcă tocmai îngrijise un creștin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ceilalți medici din Nicomidia au profitat de ocazie și l-au denunțat pe Pantoleon la împărat, care poruncește ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-i fie tăiat capul. Când a fost decapitat, nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul de care a fost legat s-a umplut tot de roade.

În momentul în care și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, din cer s-au auzit următoarele cuvinte:

„Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înaintea adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon (adică preamilosiv)”.

Capul Sfântului Pantelimon se păstrează la Mănăstirea Rusikon (a rușilor) din Sfântul Munte Athos, iar fragmente din sfintele sale moaște sunt prezente în Catedrala din Constanța, Catedrala Episcopală din Galați, Catedrala Mitropolitană din Iași și în multe alte biserici din țara noastră.

Din anul 303, anul morții sale, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitor al medicilor, multe spitale și așezăminte de îngrijire a celor în suferință purtând numele său.

Până astăzi, Sfântul Mucenic Pantelimon este chemat în rugăciuni de către preoți la slujba de Sfințire a Apei și la Taina Sfântului Maslu, alături de Sfântul Sfințit Mucenic Ermolae și de ceilalți sfinți doctori fără de arginți și făcători de minuni.

(doxologia.ro)

Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, iubire și devotament

Sfânta Maria Magdalena a fost prima care a vestit apostolilor învierea Sa. Ea a fost prima care l-a văzut pe Iisus în grădina mormântului, înviat. „Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. și dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și

s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea, mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. și înviind dimineata, în ziua cea dintâi a săptămânii (Duminică) El s-a arătat întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte demoni. Aceea, mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El și care se tânguiau și plângeau.” (Marcu 16, 1-10).

„Iar în ziua întâia a săptămânii (duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis-de-dimineată, fiind încă întuneric, și a văzut piatra ridicată de pe mormânt. Deci a alergat și a venit la Simon-Petru și la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, și le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt și noi nu știm unde L-au pus. Deci a ieșit Petru și celălalt ucenic și veneau la mormânt. și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt. și, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat. A sosit și Simon-Petru, urmând după el, și a intrat în mormânt și a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt, și a văzut și a crezut. Căci încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți. și s-au dus ucenicii iarăși la ai lor. Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. și pe când plângea, s-a aplecat

spre mormânt. și a văzut doi îngeri în veșminte albe șezând, unul către cap și altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus. și aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreiește: Rabuni! (adică, Învățătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci

încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru. și a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zis ei.” (Ioan 20, 1-18).

Ea a fost *lidera* mironosițelor, asemenea cu Petru apostolilor. (Luca 8, 1-3; Marcu 16, 1). Numele ei derivă de la orașul de origine Magdala, care înseamnă migdal, situat la nord-vest de lacul Ghenizaret din Galileea, Nordul Israelului, unde se pare că a fost o persoană deosebit de importantă. Este menționată de toți cei patru Evangheliști. Este așadar una din ucenițele importante ale lui Iisus, pline de răbdare și devotament (Matei 27, 16; Ioan 20, 16). Sfânta Scriptură ne relatează că Domnul Iisus Hristos a scos șapte demoni din ea (Luca 8, 2).

Sfânta Maria Magdalena a suferit transformări de-a lungul secolelor, fiind asociată în comentariile ecclesiastice cu femeia care a dus o viață păcătoasă „care a udat cu lacrimile ei picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei.” (Luca 7, 36-50). Magdalena este confundată de-a lungul secolelor cu niște femei păcătoase din Biblie, și alte femei au fost confundate de mulți neînvățați și aceasta și pentru că multe femei poartă numele de Maria, erori provenite și din cărțile apocrife, preluate apoi și în alte cărți precum Codul lui DaVinci etc.

În anul 1969, Biserica Romano-Catolică a retractat învățătura că Maria Magdalena ar fi fost desfrânată.

Sfânta Maria Magdalena a fost întocmai cu apostolii pentru că ea a propovăduit învățătura lui Iisus

Hristos în: Fenicia, Egipt, Siria și Roma. O tradiție veche susține că Maria Magdalena ar fi evanghelizat și zona Provence a Franței. Se presupune că moaște ale sfintei se află azi în Biserica benedictină Maria Magdalena din Vezelay, Franța, biserică inclusă și în patrimoniul UNESCO din anul 1979, fiind una din cele mai remarcabile capodopere ale arhitecturii romanice din Burgundia. Aici șase îngeri poartă pe umeri un catafalc

cu relicve. Mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena este prezentă la Mănăstirea Simonos-Petra din Sfântul Munte Athos.

Biserica i-a închinat și un acatist și a așezat prăznuirea ei în calendarul Bisericii în ziua de 22 iulie. Cu ale ei sfinte rugăciuni, Doamne miluiește-ne pe noi!

Prof. Amalia STANA

În brațele părintești

Rămas de mic orfan pe lume,
Ca un copil al nimănu,
Mi-am pus nădejdea mea spre Domnul
Cerând de-a pururi mila Lui

Bunica, Dumnezeu s-o ierte,
Mi-a semănat de timpuriu
În suflet tainele credinții
Și rodul lor mă ține viu

O, scumpa mea bătrână sfântă
Eu, tot ce am îți datoresc,
Căci m-ai adus la cunoștința
Părintelui Celui Ceresc

Când tatăl meu (cum zice psalmul)
Și mama mea m-au părăsit,
Atuncea Domnul cel din ceruri
La sânul milei m-a primit

Deci, suflete al meu smerite
Întraripează-te mereu,
Prin rugăciune prea fierbinte
Și dragoste spre Dumnezeu.

Privind în inimă cu mintea
Să cauți tainicul izvor,
Din care viața se adapă
Cu darul cel mântuitor

Urmează calea mântuirii
Trăind în pace singurel
Și toată grija cea lumească
S-o lepezi astăzi pentru El.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul

Putem fi creștini fără Biserică?

Urmare din pagina 1

dacă ei nu simt viața și puterea duhovnicească a Bisericii, care-i invită pe toți la participare, la bucuria ei, la mântuire. Căci, în fond, ce este Biserica? Ea este prezența lui Hristos în lume prin Duhul Sfânt, până la sfârșitul veacurilor. Ne putem lipsi de această prezență dumnezeiască, rupându-ne de Biserică și de viața ei? Nicidecum.

Pe de altă parte, Biserica este răspunsul apostolic dat Cuvântului lui Hristos. Trebuie să încercăm a ne gândi mai mult, cum răspunde fiecare membru al Bisericii cuvântului lui Hristos. Răspunsul Apostolilor este unul definitiv și care invită la imitație. Răspunzând chemării lui Hristos, Biserica, în întregul ei, exprimă deplinătatea credinței și a vieții Lui prin: Sfânta Scriptură, mai ales a Noului Testament, prin scrierile Sfinților Părinți, prin imnele liturgice, prin Sfânta Liturghie, care recapitulează și sintetizează întreaga viață arătată lumii prin Iisus Hristos. Așadar, Biserica lui Hristos este mereu actuală și necesară lumii; ea niciodată nu se învechește, nu este depășită de timp, ci întotdeauna transfigurează timpul și îl orientează spre Împărăția lui Dumnezeu.

Biserica este mereu actuală, răspunzând aspirațiilor oamenilor spre dreptate, lumină, iertare, iubire și împăcare. Ea răspunde acestor aspirații cu darurile ei. Lumea de astăzi suferă enorm de mult, pentru că s-a îndepărtat de viața și de conștiința Bisericii, ne mai dorind să intre pe poarta ei, care duce la viață.

STIRI De aniversarea sa, Patriarhul Daniel îndeamnă la recunoștință față de Dumnezeu și părinții noștri

Miercuri, 22 iulie 2020, Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, și-a aniversat ziua de naștere. Membrii Sfântului Sinod au sărbătorit prin rugăciune ziua de naștere a Părintelui Patriarh Daniel, care a împlinit 69 de ani. După Sfânta Liturghie, Mitropolitul Clujului a oficiat un Te Deum și a rostit un cuvânt aniversar. La final, Patriarhul României a îndemnat la cultivarea, în familie și școală, a recunoștinței față de Dumnezeu și de părinții noștri.

Sărbătoarea oficială a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel este în ziua de 30 septembrie, data întronizării Preafericitului Sale în demnitatea de Patriarh al României.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel s-a născut în 22 iulie 1951, în satul Dobrești, comuna Bara, județul Timiș, fiind al treilea copil în familia învățătorului Alexie și Stela Ciobotea. În perioada 1974-1976 a frecventat cursurile de doctorat la Institutul Teologic Universitar Ortodox din București, sub îndrumarea Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae. În 1987 a intrat în viața monahală la Mănăstirea Sihăstria, Jud. Neamț, cu numele Daniel, avându-l ca naș de călugărie pe Preacuviosul Părinte Arhimandrit Cleopa Ilie. A fost ales Episcop vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei, cu titlul de *Lugojanul* și hirononit arhieru în 4 martie 1990. În 7 iunie 1990 a fost

ales Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Bucovinei. Întronizarea a avut loc în iulie 1990. A desfășurat o bogată activitate pastoral-misionară, culturală și social-filantropică în perioada 1990-2007, în demnitatea de Mitropolit al Moldovei și Bucovinei. În 12 septembrie 2007 *Colegiul Electoral Bisericesc* l-a ales în funcția de Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Munteniei și Dobrogei, Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române și Locțiitor al Tronului Cezareei Capadociei. Întronizarea Preafericitului Patriarh Daniel s-a concretizat duminică, 30 septembrie 2007, la Catedrala Patriarhală din București.

Binecuvântare chiriarhală în Parohia Arad-Grădiște II

În Duminica a VI-a după Rusalii, 19 iulie 2020, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica cu hramul „Intrarea Domnului în Ierusalim”, din Parohia Arad-Grădiște II, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

Din sobor au făcut parte Pr. Vasile Cucu, secretar eparhial, Pr. Flavius Petcuț, protopopul Aradului, Pr. paroh Viorel Roja și Diac. Călin Teuca.

În cuvântul de învățătură Chiriarhul arădean a vorbit despre „Puterea lui Dumnezeu” (în baza citirilor scripturistice: Rom. 12; Mt. 9) așa cum numește pe Mântuitorul stihul final al Canonului Învierii Domnului în tălmăcirea constatării martorilor minunii vindecării slăbănogului din Evanghelia zilei. Capacitatea de a lucra numai binele în viață prin puterea cu care Dumnezeu a înzestrat făptura, dacă nu conlucrează cu voința divină alunecă spre cele potrivnice. Venirea Mântuitorului în lume vindecă neputința omenească – slăbiciunea firii, redând adevărata putere cu care a fost înzestrat înaintea alunecării în neascultare de Dumnezeu. Ierarhizarea valorilor pe care le atinge puterea omenească o relevă și Apostolul zilei încadrând pe creștini la treapta potrivită, adică privind casa fiecăruia, familia și pe cei apropiați. Pomenirea în această duminică și a Părinților de la Sinodul IV Ecumenic reamintește hotărârea legată de unirea firii

dumnezeiești și omenești în Persoana Mântuitorului și care a biruit răul, păcatul și moartea prin puterea lui Dumnezeu ce vine totdeauna în ajutorul oamenilor, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a sfințit noile icoane împărătești de pe iconostasul bisericii.

Răspunsurile liturgice au fost oferite de Corul parohiei, dirijat de doamna prof. Georgiana Maria.

La finalul Sfintei Liturghii, Părintele Paroh a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru binecuvântarea arhierescă și împreună slujirea în această nouă biserică aflată în plin proces de pictare, precum și tuturor oficialităților și credincioșilor prezenți la Sfânta Liturghie.

Slujire Arhierescă și hirotonie de preot în Parohia Chișlaca

În Duminica a VI-a după Rusalii, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a poposit în mijlocul credincioșilor din Parohia Chișlaca, Protopopiatul Ineu.

Preasfinția Sa a fost primit în curtea bisericii parohiale de către Părintele Adrian Zaha, protopopul Ineuului, înconjurat de un sobor de preoți, de copii îmbrăcați în frumosul port popular și de numeroși credincioși.

În biserica parohială cu hramul „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, Preasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie, împreună cu soborul de preoți și diaconi. Din sobor au mai făcut parte Pr. Paroh Petru Ardelean, Pr. Ciprian Petru Sălăvăstru de la Parohia Moțiori, Pr. Ovidiu Oprișa de la Parohia Rogoz, Arhid. Gheorghe Lehaci, Diac. Cristian Marian Petruș și Diac. Sebastian Petru Bunteanu.

În cadrul Sfintei Liturghii diaconul Sebastian Petru Bunteanu a fost hirotonit preot pe seama Parohiei Șomoșcheș, Protopopiatul Ineu.

În cuvântul de învățătură, Ierarhul a vorbit credincioșilor prezenți despre vindecare și iertarea păcatelor, explicând textul Evangheliei de la Matei, capitolul 9, în care se vorbește despre vindecarea slăbănogului din Capernaum. De aici vedem că vindecarea vine de la Hristos, iar împreună cu această vindecare, slăbănogul primește și iertarea păcatelor, arătând prin aceasta că Hristos este cu adevărat Dumnezeu.

De asemenea Preasfințitul Părinte Emilian a felicitat preotul nou hirotonit dând câteva îndrumări în activitatea pastoral-misionară a acestuia. Felicitări s-au îndreptat și asupra preotului paroh pentru toată activitatea desfășurată în parohie timp de aproximativ 17 ani, transmitând și binecuvântarea și purtarea de grijă a Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele paroh Petru Ardelean i-a mulțumit Preasfințitului Părinte Emilian pentru binecuvântarea oferită credincioșilor din Chișlaca, adresând urări de bine Preasfinției Sale pentru prezență în mijlocul păstoriților lui, pentru ziua ocrotitorului Sf. Mc. Emilian de la Durostorum și pentru cei trei ani de episcopat în părțile Aradului, soborului de preoți și tuturor credincioșilor prezenți la sfânta slujbă

Slujire Arhierescă și hirotonie de diacon la Catedrala Veche din Arad, în ziua de prăznuire a Sf. Mc. Emilian de la Durostorum

Sâmbătă, 18 iulie 2020, la prăznuirea Sfântului Emilian din Durostorum, în Catedrala Veche din Arad, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului, a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie pentru a-și cinsti pe sfântul ocrotitor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

În cadrul Sfintei Liturghii au fost înălțate rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile revărsate asupra Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul, precum și asupra clerului și a întregului popor din Eparhia Aradului.

În cadrul Sfintei, Preasfinția Sa a hirotonit întru diacon pe seama Catedralei Vechi pe tânărul Cristian-Marian Petruș.

La sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii, Părintele Crisinel Ioja, Decanul Facultății de Teologie „Ilarion V. Felea” din Arad a subliniat semnificația acestei zile de cinstire a numelui Preasfințitului Părinte Emilian prin pomenirea ocrotitorului spiritual, ca ziua împlinirii pastorale, misionare și academice desfășurate în cei 3 ani de slujire în Arhiepiscopia Aradului. Această zi, a mai spus părintele decan, se desfășoară sub semnul unei dinamici pastorale și misionare prin hirotonia în treapta de diacon a tânărului Cristian-Marian Petruș, absolvent

al școlilor teologice arădene. De asemenea, părintele a amintit că precum Sfântul Emilian l-a mărturisit pe Hristos în primele secole în Cetatea Durostor, astfel și Preasfinția Sa îl mărturisește pe Hristos în Cetatea Aradului. La final, părintele decan a exprimat prețuirea și recunoștința slujitorilor și credincioșilor Catedralei Vechi a Aradului.

Preasfințitul Părinte Episcop-vicar Emilian Crișanul Episcopul vicar al Arhiepiscopiei Aradului îl are ca ocrotitor pe Sfântul Mc. Emilian de la Durostorum de peste 29 de ani, din momentul tunderii în monahism ce a avut loc la Mănăstirea Neamț, la 15 februarie 1991.

Cu prilejul sărbătoririi ocrotitorului spiritual, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel i-a transmis Preasfinției Sale un mesaj de binecuvântare.

(Știrile au fost preluate din cadrul site-urilor arhiepiscopiaaradului.ro și basilica.ro)

Vrăjmaș milostiv și prieten viclean

Când protivnicul mântuirii noastre se vede bătut la prima piedică - cea mai ușoară - ce o ridică în calea robilor lui Dumnezeu prin lume, mândria nu-l lasă să se dea bătut, ci le stârnește a doua piedică prin viciile trupului, sau o iubire trupească de sine. La o atare înaintare a luptei pentru mântuire se tânguie trupul, ca să te milostivești de el; e tânguirea vicleană a stricăciunii, care nu trebuie ascultată, ci scoasă din rădăcină și firea făcută iarăși curată. De aceea Părinții i-au zis trupului: vrăjmaș milostiv și prieten viclean. În vremea negrijei de mântuire trupul se nărăvise cu patimile și poftele, iar acestea l-au desfrânat și l-au scos de sub conducerea minții, sau, mai bine-zis, au scos mintea de la conducere, încât se răscoală cu nerușinare împotriva sufletului, chinuindu-l în tot felul, și se întărește până și împotriva lui Dumnezeu. „Căci pofta cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate.” (Romani 8, 7). Așa vine că fiecare ducem o povară în spate - trupul de pe noi. De la starea asta și până la a-l face să fie templu sau Biserică a Duhului Sfânt (I Corinteni 3, 16) e de luptat de cele mai multe ori viața întreagă.

Firea trupului fiind surdă, oarbă și mută, nu te poți înțelege cu el decât prin osteneală și foame, acestea însă trebuie conduse după dreapta socoteală, ca să nu dăuneze sănătății. Acestea îl îmblânzesc, încât nu se

mai ține vrăjmaș lui Dumnezeu. Rugăciunea și postul scot dracii poftelor și ai mâniei din trup. Foamea îmblânzește fiarele.

Cu tot dinadinsul se atrage luarea aminte ca toată lupta aceasta să nu se ducă fără îndrumarea unui duhovnic iscusit care știe cumpăni pentru fiecare ins aparte: măsura, trebuința și puțința fiecăruia. Postul adică să fie măsurat după vârstă, după sănătatea rămasă - deși postul pe mulți i-a făcut sănătoși - și după tăria și felul ispitelor. Așa cere dreapta socoteală. Cei ce s-au grăbit fără sfatul dreptei socoteli, toți au întârziat sau, îndepărtând, au pierdut. De aceea au zis Părinții, gândindu-se la cei grăbiți să stingă patimile, că mai mulți s-au păgubit din post, decât din prea multa mâncare, și preamăreau dreapta socoteală, ca virtutea cea mai mare. Prețuirea pătimășă a trupului pe mulți îi întoarce împotriva duhovnicului, deși învrăjbirea nu-i ține mult, boala îi întoarce; pe alții, însă, mușcați la minte de mândrie, nici nu-i lasă să meargă vreodată la duhovnic, deși le tânjește cugetul. La vreme de umilință - care cearcă pe toți - și aceștia biruie piedica și intră în lupta mântuirii.

(Ieromonah Arsenie Boca, *Cărarea Împărăției*, Editura Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 2003, p. 21-22)

Să nu deznădăjduim când cerem ceva de la Dumnezeu și nu primim

Rugăciunea este un lucru foarte bun atunci când se face cu gând curat, adică atunci când Îi mulțumim lui Dumnezeu nu numai pentru că ne dă, dar și pentru că nu ne dă ceea ce Îi cerem, pentru că și binele și răul sunt spre folosul nostru. Așadar, chiar și atunci când nu primim, primim prin faptul că n-am primit ceea ce nu este bine pentru noi. Există cazuri în care neîmplinirea unei cereri este mai folositoare. Și atunci, ceea ce socotim că este un eșec e de fapt o izbândă. De aceea, să nu ne întristăm când Dumnezeu întârzie să ne împlinească rugăciunile. Să nu ne pierdem răbdarea. Oare nu are prea bunul Dumnezeu puterea să ne dea

ceea ce cerem, chiar înainte ca noi să formulăm cererea? Firește că are putere, dar așteaptă de la noi un pretext să ne ajute cu dreaptă socoteală. De aceea, prin rugăciunea noastră, să-I oferim lui Dumnezeu pretext să ne ajute și să așteptăm cu credință și nădejde ca El să ne dăruiască bunătatea Sa cu înțelepciune. Ne-a dat ceea ce am cerut? Atunci să-I mulțumim. Nu ne-a dat? Să-I mulțumim și în acest caz, pentru că noi nu cunoaștem, ca El, ce este bine pentru noi.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Problemele Vieții*, Editura Egumenița, Galați, 2007, p. 186)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.